

- 2) Czy w przypadku działalności takiej jak ochrona obiektów przemysłowych – w której nowy usługodawca przejął tylko jednego z czterech pracowników wchodzących w skład jednostki gospodarczej (w związku z czym nie przejął większości pracowników), brak jest okoliczności faktycznych pozwalających na stwierdzenie, że dany pracownik posiadał szczególne kompetencje i szczególną wiedzę, tak że można by uznać, iż zasadnicza część personelu, pod względem kompetencji, została przeniesiona na usługodawcę i nie zostały przeniesione żadne składniki niematerialne – można stwierdzić, że nie dochodzi do przejęcia jednostki gospodarczej, nawet jeśli klient nadal oddaje do dyspozycji nowego usługodawcy określony sprzęt (alarmy, telewizję przemysłową, komputer), zważywszy, po pierwsze, na stosunkowo niską wartość gospodarczą inwestycji, jaką ten sprzęt stanowi w całej operacji, a po drugie na to, że żądanie od klienta wymiany owego sprzętu nie byłoby racjonalne z ekonomicznego punktu widzenia (wyrok z dnia 27 lutego 2020 r., Grafe i Pohle, C-298/18, pkt 32) ⁽³⁾?
- 3) Jeżeli „kwestię tę powinien ocenić w konkretnym przypadku sąd krajowy w świetle kryteriów wypracowanych przez Trybunał [(...) wyrok z dnia 7 sierpnia 2018 r., Colino Siguënza, C-472/16, EU:C:2018:646, pkt 45 ⁽⁴⁾];] (wyrok Grafe i Pohle, pkt 27)], a także celów dyrektywy 2001/23, wymienionych między innymi w jej motywie 3”, czy należy wziąć pod uwagę, że wspomniana „[d]yrektywa [...] nie ma na celu wyłącznie ochrony interesów pracowników przy przejściu przedsiębiorstwa, lecz powinna zapewnić sprawiedliwe wyważenie z jednej strony interesów pracowników, a z drugiej strony – interesów przejmującego” (pkt 26 wyroku ISS Facility Services NV z dnia 26 marca 2020 r. w sprawie C-344/18 ⁽⁵⁾), w którym powtórzono stwierdzenie zawarte już w wyroku Alemo-Herron z dnia 18 lipca 2013 r., C-426/11 ⁽⁶⁾, pkt 25)?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2001/23/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ochrony praw pracowniczych w przypadku przejścia przedsiębiorstw, zakładów lub części przedsiębiorstw lub zakładów (Dz.U. 2001, L 82, s. 16).

⁽²⁾ EU:C:1997:141

⁽³⁾ EU:C:2020:121

⁽⁴⁾ EU:C:2018:646

⁽⁵⁾ EU:C:2020:239

⁽⁶⁾ EU:C:2013:521

Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 1 września 2021 r. w sprawie T-463/20, Sony Interactive Entertainment Europe/EUIPO, wniesione w dniu 10 listopada 2021 r. przez Sony Interactive Entertainment Europe Ltd

(Sprawa C-678/21 P)

(2022/C 148/14)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Sony Interactive Entertainment Europe Ltd (przedstawiciele: S. Małynicz, BL, M. Maier, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej

Postanowieniem z dnia 24 lutego 2022 r., Trybunał Sprawiedliwości (izba ds. przyjmowania odwołań do rozpoznania) orzekł, że odwołanie nie zostaje przyjęte do rozpoznania oraz że Sony Interactive Entertainment Europe Ltd pokrywa własne koszty.

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 1 września 2021 r. w sprawie T-561/20, Sony Interactive Entertainment Europe/EUIPO, wniesione w dniu 10 listopada 2021 r. przez Sony Interactive Entertainment Europe Ltd

(Sprawa C-679/21 P)

(2022/C 148/15)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Sony Interactive Entertainment Europe Ltd (przedstawiciel: S. Małynicz, BL)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej